

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/296/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612203302
Dátum vydania rozhodnutia: 26.03.2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3612203302.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudkyň JUDr. Emílie Zimovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa Profidebt Slovakia, s.r.o., Bratislava, Mliekarenská 10, IČO: 35 925 922, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Kováč, s.r.o., Bratislava, Kubániho 16 proti odporcovi L. B., bytom M. XXX/X za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu OZ právna pomoc spotrebiteľom, Košice, Sofijská 13, IČO: 42 247 268, zastúpeného JUDr. Ladislavom Miklušom, advokátom v Košiciach, Stará Baštová 2, o zaplatenie 520 eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 2. júla 2013, č.k. 3C/66/2012-131, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ je povinný zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov odvolacieho konania 42,66 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet právneho zástupcu vedľajšieho účastníka JUDr. Ladislava Miklušá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa domáhal zaplatenia sumy 520 eur s príslušenstvom. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania vo výške 85,32 eur na účet právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že právny predchodca navrhovateľa Telefónica Slovakia s.r.o. (v tom čase podnikajúci pod obchodným menom Telefónica O2 Slovakia s.r.o.) a odporca uzavreli dňa 25.10.2007 zmluvu o pripojení a dodatok k zmluve, na podklade ktorých sa právny predchodca navrhovateľa zaviazal dodať odporcovi telekomunikačné služby a odpredať mobilné telekomunikačné zariadenie a odporca sa zaviazal platiť za dodané služby cenu podľa cenníkov právneho predchodcu navrhovateľa. Právny predchodca navrhovateľa odporcovi dojednané služby poskytol a ich cenu fakturoval spolu v sume 199,81 eur. Odporca fakturované sumy v lehote ich splatnosti nezaplatil. V Dodatku k zmluve o pripojení si účastníci zmluvy dojednali pre prípad porušenia povinností odporcu zo zmluvy zmluvnú pokutu v sume 9 915,97 Sk, t.j. 319,19 eur. Právny predchodca navrhovateľa si zaplatenie zmluvnej pokuty uplatnil faktúrou č. 5100164045, splatnou dňa 28.04.2008. Najneskoršie vystavená faktúra (č. 1000528980) bola splatná dňa 12.05.2008. Právny predchodca navrhovateľa dňa 16.03.2008 od zmluvy s odporcom odstúpil. Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 28.11.2011 postúpil právny predchodca navrhovateľa pohľadávku proti odporcovi na navrhovateľa. Z cenníka telekomunikačných zariadení a z dodatku k zmluve o pripojení vyplýva, že pri podpise zmluvy odpredal právny predchodca navrhovateľa odporcovi mobilný telefón za kúpnu cenu 1,- Sk (0,03 eur), pričom rovnaký telefón predával za štandardnú cenu 3 590,- Sk (119,17 eur). Z dohody o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom vyplýva, že odporca uznal záväzok navrhovateľa zo zmluvy č. 10021486, uzavretej s Telefónica Slovakia s.r.o. v sume 877,88 eur, pozostávajúci z istiny 520 eur, príslušenstva 357,88 eur, ktorý sa zaviazal spláčať v 48 mesačných splátkach po 18,28 eur. Z dohody nevyplýva, že by si bol odporca vedomý premlčania dlhu, ktorý uznal. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania a po ich zhodnotení dospel k záveru, že návrh je potrebné zamietnuť, pretože

uplatnená pohľadávka je premlčaná a v konaní bola vznesená námietka premlčania.

Ako predbežnú otázku súd prvého stupňa skúmal platnosť uznania dlhu zo dňa 10.05.2013, pričom dospel k záveru, že predmetné uznanie dlhu nie je platným právnym úkonom, a to z toho dôvodu, že ide o právny úkon, ktorý obchádza zákon a prieči sa dobrým mravom, pretože vychádza z nekalej obchodnej praktiky navrhovateľa. Súd tak rozhodol z toho dôvodu, že Dohodu pripravil a predložil na podpis odporcovi navrhovateľ. Z textu dohody nevyplýva, že by navrhovateľ odporcu upozornil, že jeho záväzok je premlčaný, a teda že v konečnom dôsledku nemusí záväzok zaplatiť, hoci v tom čase vedel, že v konaní je vznesená námietka premlčania, ktorej procesným následkom je zamietnutie jeho návrhu. Je nepochybné, že účelom, ktorý predložením dohody na podpis odporcovi sledoval, bolo prelomenie účinku premlčania predĺžením premlčacej doby na 10 rokov (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Navrhovateľ tým, že odporcovi neposkytol informáciu o premlčaní záväzku, hoci v tom čase vedel o vznesenej námietke premlčania, podľa názoru súdu zneužil slabšie postavenie odporcu ako spotrebiteľa a jeho neznalosť právnych predpisov a pripravil si tak pre seba nedôvodnú výhodu spočívajúcu v predĺžení premlčacej doby na úkor odporcu. Podstatne tým narušil ekonomické správanie odporcu - spotrebiteľa, ktorý by nepochybné v prípade, keby vedel, že dlh je premlčaný a že záväzok nemusí platiť, dohodu o uznaní dlhu neuzavrel. Predloženie dohody o uznaní dlhu odporcovi - spotrebiteľovi v čase, keď už bola vznesená v konaní námietka premlčania bez poučenia spotrebiteľa o následkoch premlčania a o procesných následkoch vznesenej námietky premlčania v konaní, je nekalou obchodnou praktikou, pričom nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Právny úkon - dohoda o uznaní dlhu podľa názoru súdu svojím obsahom obchádza zákon, odporuje predpisom na ochranu spotrebiteľa a je v rozpore s dobrými mravmi, preto je podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný.

V odôvodnení ďalej uviedol, že v posudzovanej veci sa právo navrhovateľa na plnenie (respektíve právo jeho právneho predchodcu) mohlo uplatniť prvýkrát ku dňu nasledujúcemu po dni splatnosti jednotlivých faktúr, ktorými si uplatnil zaplatenie ceny za služby a zmluvnej pokuty u odporcu. Posledná z vystavených faktúr je splatná dňa 12.05.2008, premlčacia doba tak začala plynúť najneskôr 13.05.2008 a uplynula 13.05.2011. Návrh na začatie konania bol podaný dňa 21.06.2012, teda až po uplynutí premlčacej doby. Keďže v konaní bola vznesená námietka premlčania, a je nepochybné, že premlčacia doba ku dňu podania návrhu na začatie konania už uplynula, súd nemohol žalovaný nárok navrhovateľovi priznať a jeho návrh zamietol. Na premlčaní nároku nič nemení ani tá skutočnosť, že odporca dlh uznal, pretože podľa názoru súdu je odporcovovo uznanie dlhu zo dňa 10.05.2013 neplatným právnym úkonom, ktorý nemá žiadne účinky na plynutie a dĺžku premlčacej doby. Z uvedených dôvodov súd prvého stupňa návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol.

O náhrade trov konania odporcu rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní úspešnému odporcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

O náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že vedľajšiemu účastníkovi, ktorý v konaní vystupoval v prospech účastníka, ktorý mal v konaní plný procesný úspech, priznal náhradu trov konania, spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia za 2 úkony právnej pomoci po 34,85 eur (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej) a 2 režijné paušály po 7,81 eur, spolu v sume 85,32 eur.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie prostredníctvom právneho zástupcu navrhovateľ a žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil a rozhodol tak, že vyhovie jeho návrhu v celom rozsahu, a zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania. V odvolaní namietal, že zdôvodnenie neplatnosti Dohody o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom nemá oporu v zákone a s uznaním dlhu ako takým nič spoločné. Poukázal na ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka, v ktorom nie je stanovené (na rozdiel od ust. § 558 Obč. zákonníka), že dlžník musí vedieť o premlčaní. Vedomosť o uznaní premlčaného dlhu má význam výhradne len z hľadiska vzniku vyvrátenej právnej domnienky o existencii dlhu. Uznanie dlhu je vždy jednostranným úkonom, bez ohľadu na to, či je súčasťou nejakej dohody. Zákon nepredpisuje formálne znenie uznávacieho prejavu. Aj prehlásenie dlžníka, že chce dlh v určitej výške uhradiť v splátkach, spĺňa zákonné znaky uznania práva podľa ust. § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Odporca takéto prehlásenie počas konania spravil, a to nielen v dohode o uznaní dlhu, ale aj pred súdom. Dôsledky uznania dlhu sú pritom všeobecne známe. Keďže dlžník môže dlh uznať aj bez súhlasu veriteľa, veriteľ nemá a objektívne mať ani nemôže poučovaciu povinnosť o premlčaní dlhu, jeho dôsledkoch a dôsledkoch uznania premlčaného dlhu. Preto nemohol porušiť žiadnu svoju povinnosť v súvislosti s uznaním dlhu, ktoré spravil odporca. Tento záver súdu okrem jeho neopodstatnenosti je skresľujúci a jednostranný. Súd ponecháva stranou, že odporca o námietke premlčania a premlčaní vedel, nakoľko aj Dohoda o uznaní dlhu bola uzavretá až počas tohto súdneho konania. K návrhu sa vyjadril pritom tak, že je ochotný pohľadávku s príslušenstvom zaplatiť, a

to v splátkach. Z uvedeného je nesporné, že zo strany odporcu bola jednoznačne prejavená vola dlh uhradiť, a to aj napriek jeho premlčaniu. Zároveň je z výsledkov konania evidentné, že úkon vedľajšieho účastníka je v rozpore s vyhlásením odporcu o ochote uhradiť žalovanú sumu, a preto súd na námietku premlčania nemal prihliadať ani z tohto dôvodu. Nakoľko uznanie dlhu je jednostranným úkon dlžníka, potom nemôže ísť o žiadnu obchodnú praktiku dodávateľa. Predloženie návrhu dohody nespĺňa definíciu obchodnej praktiky podľa ust. § 2 písm. p) zákona č. 250/2007 Z.z. Rozhodnutie odporcu o tom, či návrh dohody prijme, resp. či prejaví vôľu dlh uznať nie je rozhodovaním spotrebiteľa podľa ust. § 2 písm. z) zákona č. 250/2007 Z.z. Dohoda o uznaní dlhu nie je podmienkou, súčasťou a ani samotným poskytnutím služby či predaja tovaru. Uznanie dlhu nespôsobuje ani žiadny hrubý nepomer v právach a povinnostiach jej strán, nakoľko jeho dôsledky stanovuje zákon. Neprijateľnou podmienkou môže byť len dojednané ustanovenie a jeho zmluvné dôsledky, nie však jednostranný úkon a jeho zákonné dôsledky. Odvolanie podal aj proti výroku o priznaní nároku na náhradu trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi. Uviedol, že tento výrok je v rozpore s procesnou úpravou vedľajšieho účastníctva a úpravou náhrady trov konania. Náhrada trov v sporovom konaní sa spravuje primárne zásadou úspechu, popri ktorej zákon pripúšťa niektoré výnimky. Z hľadiska výsledku konania (ktorý je rozhodujúci pre aplikáciu ust. § 142 ods. 1 O.s.p.) vedľajší účastník nemá vo vzťahu k úspechu či neúspechu v tomto konaní žiadny vzťah (z právneho predpisu nevyplýva žiadny spôsob usporiadania vzťahov medzi navrhovateľom alebo odporcom a vedľajším účastníkom), a teda z rozhodnutia o veci samej mu neplynie žiadne právo či nárok, ani nie je a nebol povinným na plnenie spoločne s odporcom. Ustanovenie § 93 ods. 4 O.s.p. prvá veta neznamena vytvorenie „ďalšieho plnohodnotného“ účastníka v konaní, ale predstavuje len rámec postavenia vedľajšieho účastníka z hľadiska dôvodu, pre ktorý tento do konania vstupuje. To je účel priznania procesných práv vedľajšiemu účastníkovi. Tvrdil, že nie je preto možné na základe ust. § 93 ods. 4 O.s.p. aplikovať zásadu úspechu v tomto konaní pri rozhodovaní o náhrade trov konania na vedľajšieho účastníka, lebo ten vo veci samej úspech alebo neúspech v tomto konaní nemal. Uplatnenie nároku na náhradu trov konania vedľajším účastníkom je v tomto prípade aj v rozpore s dobrými mravmi a predstavuje výsledok účelovosti jeho postupu a zneužívanie ust. § 93 ods. 2 až 4 O.s.p. evidentne motivovaného snahou o dosiahnutie prospechu titulom uplatnenia náhrady trov konania. Z napadnutého rozsudku nevyplýva, či bolo preukázané postavenie vedľajšieho účastníka ako združenia podľa zákona č. 250/2007 Z.z, pričom v zmysle ust. § 25 zákona č. 250/2007 Z.z. je účelom zriadenia právnickej osoby - združenia spotrebiteľov, okrem iného, podávanie návrhov na začatie konania na správnom orgáne alebo na súde vo veci ochrany práv spotrebiteľov, účasť v konaní v procesnom postavení účastníka konania a tiež zastupovanie spotrebiteľa v konaniach pred štátnymi orgánmi o uplatňovaní jeho práv vrátane náhrady ujmy spôsobenej porušením práv spotrebiteľa na základe plnomocenstva. Z týchto oprávnení združenia vyplýva aj požiadavka, aby združenie bolo spôsobilé poskytovať aktívnu pomoc spotrebiteľovi, a to vrátane kvalifikovanej pomoci bez toho, aby muselo byť zastúpené advokátom. Aj z tohto dôvodu je zřejmé, že právne zastúpenie vedľajšieho účastníka odporuje účelu zákona, a preto trovy takéhoto zastúpenia nemôžu spĺňať charakter účelnosti.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporcu, ktorý žiadal rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdiť a zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania. Nesúhlasil s tvrdením navrhovateľa, že účinky uznania dlhu sú všeobecne známou skutočnosťou. Spotrebiteľia nevedia o premlčaní, nevedia o možnosti brániť sa proti zbytočnému odkladaniu žalôb námietkou premlčania. Ak by bolo pravdou, že spotrebiteľia vedia o námietke premlčania, navrhovateľ by si pre informovanosť spotrebiteľov nedovolil skupovať dávno premlčané pohľadávky a uplatňovať si ich na súde, pretože pri predpokladanej informovanosti spotrebiteľov by spotrebiteľia sami vznášali námietky premlčania. Navrhovateľ to však naďalej úspešne robí, skupuje dávno premlčané pohľadávky a spolieha sa práve na neznalosť spotrebiteľov. Spotrebiteľia nevedia, že uznaním dlhu sa zbavujú práva vzniesť námietku premlčania. Odporca podpísal uznanie dlhu, ale len preto, že navrhovateľ, ktorý pripravil text formulára o splátkovom kalendári a uznaní dlhu, neposkytol spotrebiteľovi pri podpise žiadne informácie týkajúce sa účinkoch tejto dohody a neozrejmil spotrebiteľovi, že skutočný zámer dodávateľa bol nie urobiť ústupok vo vzťahu k spotrebiteľovi, v tom čase už žaloba bola na súde podaná, ale dosiahnuť za každú cenu uznanie záväzku a zbaviť spotrebiteľa možnosti vzniesť námietku premlčania. Navrhovateľ v konaní predložil dohodu o uznaní dlhu so splátkovým kalendárom zo dňa 10.05.2013, avšak táto dohoda bola uzatvorená už v čase, keď bol navrhovateľov nárok v celom rozsahu premlčaný. Následky uznania premlčaného dlhu môžu nastať len v prípade, ak dlžník (odporca) vedel o premlčaní. Dlhu odporcu sa pritom premlčal už pred podpísaním tejto Dohody o uznaní dlhu. Vedľajšiemu účastníkovi sa podarilo skontaktovať s odporcom, ktorý nemal žiadnu vedomosť o tom, že dohodou o splátkach uznať premlčaný dlh. Odporca ani vôbec nevedel, že niečo také ako premlčanie dlhu existuje a tiež nevedel, aké sú účinky takejto dohody na premlčaný dlh. K podpisu dohody odporca uviedol, že ju podpisoval v časovej tiesni. Dohodu podpísal, lebo samu vyhrážali exekúciou. Títo pracovníci dostávajú za získanie

takýchto podpisov provízie, preto všemožne, aj za použitia lestí, využívajú právnu nevedomosť spotrebiteľov ich neskúsenosť a tieseň a zmluvy podpisujú medzi dverami, pred vchodom do bloku, na dvore pri rôznych prácach, v prítomnosti iných ľudí v časovej tiesni, zavádzaním o podstatných informáciách. Bol názoru, že navrhovateľ dosiahol dohodu nekalou obchodnou praktikou, ak text vedomosti dlžníka o premlčanom dlhu „sofistikovane skryl“ do tejto navrhovateľom preformulovanej a rozsiahlej dohody a ak zároveň spotrebiteľovi neposkytol dostatočné podstatné informácie podľa ust. § 8 ods. 3 a 4 zák. č. 250/2007 Z.z. pre náležité posúdenie spotrebiteľa, či je jeho dlh premlčaný alebo nie. Je naozaj iba ťažko predstaviteľné, aby sa spotrebiteľ dobrovoľne a bez poskytnutia akejkoľvek výhody zo strany navrhovateľa rozhodol v čase, keď jeho dlh už bol premlčaný, pri riadnom oboznámení so všetkými okolnosťami prípadu zhoršiť si svoje postavenie a znovu obnovil a predĺžil by navrhovateľovi dobu, dokedy si môže navrhovateľ od neho dlh vymáhať, a to až na desať rokov. Z vyššie uvedených dôvodov (jeho dosiahnutie nekalou obchodnou praktikou) je potom uznanie dlhu neplatným právnym úkonom a nevyvoláva žiadne právne účinky, to znamená, že žalobný návrh je naďalej premlčaný. Dohody, ktoré súd zdanlivo výhodne pre spotrebiteľa, ale ktorých cieľom je zbaviť spotrebiteľa námietky premlčania, posúdili za neplatné aj rozhodnutia niektorých odvolacích súdov. Čo sa týka jeho práva na náhradu trov konania, poukázal na najnovšie komentáre k Občianskemu súdnemu poriadku. Úspech vo veci sa zisťuje porovnaním žalobnej žiadosti (petitu) a výroku rozhodnutia, ktorým sa vo veci rozhodlo. V danom prípade návrh bol v celom rozsahu zamietnutý, teda navrhovateľ mal vo veci plný neúspech, čomu v sporovom konaní korešponduje plný úspech vedľajšieho účastníka.

Krajský súd zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť. Pričom v nadväznosti na ust. § 219 ods. 2 O.s.p. odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

Právne posúdenie, ako aj postup prvostupňového súdu po preskúmaní odvolací súd považoval za správny. Súd prvého stupňa rozhodol správne, keď návrh navrhovateľa o zaplatenie sumy 520 eur s príslušenstvom ako premlčaný zamietol. V prejednávanej veci mal i odvolací súd z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa za preukázané, že právny predchodca navrhovateľa dojednané služby odporcovi poskytol a ich cenu fakturoval spolu v sume 199,81 eur, pričom odporca fakturované sumy v lehote ich splatnosti nezaplatil. V Dodatku k zmluve o pripojení si účastníci zmluvy dojednali pre prípad porušenia povinností odporcu zo zmluvy zmluvnú pokutu v sume 9 915,97 Sk, t.j. 319,19 eur. Právny predchodca navrhovateľa si zaplatenie zmluvnej pokuty uplatnil faktúrou č. 5100164045, splatnou dňa 28.04.2008. Najneskoršie vystavená faktúra (č. 1000528980) bola splatná dňa 12.05.2008. Právny predchodca navrhovateľa dňa 16.03.2008 od zmluvy s odporcom odstúpil. V posudzovanej veci sa teda právo navrhovateľa na plnenie mohlo uplatniť prvýkrát ku dňu nasledujúcemu po dni splatnosti jednotlivých faktúr, ktorými si uplatnil zaplatenie ceny za služby a zmluvnej pokuty u odporcu. Posledná z vystavených faktúr bola splatná dňa 12.05.2008, premlčacia doba tak začala plynúť najneskôr 13.05.2008 a uplynula 13.05.2011. Návrh na začatie konania bol podaný dňa 21.06.2012, teda až po uplynutí premlčacej doby. Keďže v konaní bola vznesená námietka premlčania, ktorú oprávnene vzniesol vedľajší účastník na strane odporcu, nakoľko bola vznesená v prospech a v záujme odporcu, pričom je nepochybné, že premlčacia doba ku dňu podania návrhu na začatie konania už uplynula, súd prvého stupňa nemohol žalovaný nárok navrhovateľovi priznať, a jeho návrh správne zamietol.

Čo sa týka navrhovateľom predloženej Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku, podpísanú odporcom, aj podľa názoru odvolacieho súdu týmto nedošlo k účinnému uznaniu záväzku s následkami predĺženia premlčacej lehoty na dobu 10 rokov. Vychádzajúc zo skutkových okolností, za akých navrhovateľ dával podpisovať odporcovi uvedenú listinu, ako i na skutočnosť, že navrhovateľ mal vopred pripravené znenie vyhlásenie o uznání záväzku, dospel odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa k záveru, že takéto konanie je konanie v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, pretože navrhovateľ využitím mylných informácií dosiahol uznanie dlhu v záujme predĺženia premlčacej doby, i keď odporca zrejme nemal vôbec vedomosť a ani vôľu takéto vyhlásenie urobiť. Aj podľa názoru odvolacieho súdu je evidentné, že úmyslom navrhovateľa bolo zabezpečiť si pre seba právne isté postavenie na úkor nevedomosti odporcu ako spotrebiteľa. Takéto konanie odvolací súd taktiež považuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, pričom takéto konanie považoval aj za rozporné s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a predmetný úkon je teda neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Takáto praktika podstatne zasahuje do práv spotrebiteľa, pričom navrhovateľ postupoval v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti. Vzhľadom na vyššie uvedené uznanie záväzku ako nekalá obchodná praktika je neplatné, preto bola dôvodne uplatnená námietka zákonnej trojročnej premlčacej doby.

V konečnom dôsledku súd prvého stupňa rozhodol správne i o náhrade trov konania v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bol úspešný vedľajší účastník na strane odporcu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania, pozostávajúcu z trov právneho zastúpenia, pričom súd prvého stupňa pri určení výšky trov postupoval podľa vyhl.č. 655/2004 Z.z., a preto sa v tejto časti odvolací súd stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa, tak ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd sa teda v danom prípade nestotožnil s námietkami navrhovateľa, uvedenými v odvolaní, že trovy konania vedľajšieho účastníka nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovania alebo bránenie práva.

Z uvedených dôvodov odvolacie námietky navrhovateľa odvolací súd nepovažoval za dôvodné, a preto rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. Úspešnému vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu boli priznané trovy odvolacieho konania za 1 úkon právnej pomoci, t.j. 34,85 eur podľa § 13a ods. 1 písm. c/ vyhl.č. 655/2004 Z.z. + režijný paušál 7,81 eur, spolu 42,66 eur, k náhrade ktorých bol zaviazaný navrhovateľ, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.